

Абетка — це сукупність літер, розташованих в усталеному порядку, що застосовуються для запису певної мови. Абетка має велике значення для розвитку мови, культури та суспільства загалом.

Українська абетка базується на кириличній системі письма, перейнятій у болгар. Вона складається з 33 літер, серед яких є й унікальна, відсутня в інших слов'янських абетках літера **Ї**, а також запозичена з грецької абетки літера **Ф**.

Є таке поняття як «ідеальний алфавіт», коли кожній букві відповідає певний звук. На жаль, такої абетки не існує, проте є такі, що дуже близькі до цього визначення. Нам є чим пишатися, тому що українська абетка майже ідеальна: вона має 33 літери та 38 звуків.

Відомо, що **Ь** — це буква, яка не має звука, а лише позначає м'якість попередніх приголосних. Тож великої букви **Ь** не має, адже з нього не починається жодне слово.

Звуки [ч], [ш] і [шч] вимовляються твердо, і після них ніколи не пишемо знак м'якшення. Цікаво, що буква **Щ** раніше мала хвостик не збоку, а посередині, і називали її «шта» через поєднання в ній звуків [ш] і [т]. Пізніше [т] перейшов у [ч], тож і маємо вимовляти їх однаково твердо.

Абетка, її становлення та боротьба народу за право нею користуватися є надбанням кожного українця. Тож бережімо та шануймо її!

Бандура — це національний інструмент, що є символом української музичності та народної творчості.

Бандура має унікальну конструкцію і належить до народних струнно-щипкових музичних інструментів із родини арф. Вона має дуже виразний звук і відтворює всю красу української музичної традиції. Бандура використовується як сольний інструмент для виконання мелодій, а також у складі естрадних, камерних і народних оркестрів.

Серед всесвітньо відомих імен славетних бандуристів є ім'я талановитого українця — Семена Ластовича-Чулівського. Він один із найвідоміших представників бандурного мистецтва України у ХХ ст. Майстер поєднав різноманітні регіональні школи гри на цьому музичному інструменті, зробив вагомий внесок у вдосконалення бандури, тривалий час займався навчально-педагогічною діяльністю. Його праця дозволила не тільки зберегти це унікальне народне мистецтво, а й виростити нове покоління майстрів.

Бандура — це не лише музичний інструмент, це частина української національної ідентичності та культурного спадку, що підтримує зв'язок зі стародавніми традиціями народу.

Бандура є символом української музичності!

Борщ — це національна страва, що стала символом української культури та гастрономічної спадщини.

Борщ готується з використанням різноманітних інгредієнтів, але його основними складовими є буряк, капуста, картопля, морква, цибуля та м'ясо (зазвичай свинина або яловичина). Страва має характерний червоний колір.

Готуючи борщ, усі інгредієнти варять разом, що дозволяє суміші смаків та ароматів розкритися. Часто до борщу додають сметану, а споживають його з гарячими пампушками із часником, які підсилюють смак страви.

Борщ є однією з найвідоміших українських страв за межами країни, а 1 липня 2022 року його внесли до списку культурної спадщини ЮНЕСКО. Страва завойовує популярність у всьому світі завдяки своїм смаковим якостям і використанню натуральних інгредієнтів.

Борщ — це символ української культури.

Булава для українців — це не лише різновид холодної ударної зброї, це символ влади та мужності, що потрапив у сьогодення з козацьких часів. Від простої зброї вона пройшла довгий шлях, спочатку ставши гетьманським клейнодом, а згодом і символом президентської влади в Україні.

Булава складається з держака (ручки) і бойової частини — металевої чи кам'яної сфери, що називається «яблуком». Вага символу влади — 750 г. Яблуко прикрашене золотими орнаментами й увінчане золотим вінцем, на якому 64 каменя (смарагди й гранати) у складній золотій оправі. У булаву заховано тригранний стилет із булатної сталі з вигравіюваним позолотою латинським девізом «OMNIA REVERTUTUR» («Все повертається»). Булава Президента засвідчує спадкоємність багатовікових традицій та історії українського державотворення.

Булава — це символ влади.

Вінок — традиційний український головний убір, що завжди мав особливе значення для наших предків. Він був мовою дівчат: відображав їхній настрій, стан і прагнення за допомогою квітів. Кількість квітів у вінку не перевищувала дванадцяти. Кожна квітка несла певне значення. Наприклад, мак символізував родючість, волошка — людяність, а соняшник — вірність і відданість. Серед інших рослин у вінку був особливо важливий барвінок, який указував на безсмертя душі.

Використання штучних квітів у вінках різнилося залежно від регіону. У деяких взагалі не використовували неживі квіти, бо вважали, що вони несуть негативну енергію і символізують смерть. А в інших областях вони навпаки були популярними, особливо взимку. Дуже цінувалися вінки, квіти яких були виготовлені з воску й доповнені живим барвінком. Вони зазвичай прикрашали голову нареченої. Віночки зі стрічками були символом переходу до шлюбного періоду, тому носити їх могли лише дівчата, які досягли відповідного віку.

Витинанки — це орнаментальні прикраси.

Витинання — це вид народного мистецтва, який полягає у вирізуванні орнаменту на папері. Назва походить від слова «витинати», тобто «вирізати». Це орнаментальні прикраси, які вирізають ножем або ножицями силуетно або ж ажурно з білого та кольорового паперу. Під час виготовлення паперових витинанок використовували різні орнаменти: геометричний, рослинний, інколи траплялися зображення тварин, людей, предметів побуту та будівель. Папір складали від двох до восьми разів. Хоча витинанки зустрічаються практично по всій території України, найпоширеніші вони були на Прикарпатті, Поділлі й Подніпров'ї.

